

မေဇူး

ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ လွမ်းချင်းနှင့်

မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ

မြတ်နိုးတမ်းတ လွမ်းဆွတ်စွာဖြင့်

မြို့ထဲမှပြန်လာသော သူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကွေ့ဝင်ခါနီး မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခု၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ကားကို ခြံမှာပင် ရပ်လိုက်မိသည်။ မိန်းမချောလေးများနှင့် မစိမ်းသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေ့စဉ် နေထိုင် လုပ်ကိုင်နေရသော သူ့အတွက် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကားရပ်၍ ငေးမောကြည့်မိခြင်းသည် သူ့ရာဇဝင်တွင် ပထမဆုံးဖြစ်လေသည်။

သူမလှမ်းလာတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုတာကြောင့် ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းရင်း မသိမသာ ငေးကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမ အကြည့်များက သူ့ဆီ ရောက်ရှိခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းမှာ ပြောင်းလဲသွားသော သူမမျက်ဝန်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်နိုင်ခဲ့။ သူ၏ချောမောမှုကို သဘောကျသော၊ သူ၏ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို သိသော မျက်ဝန်းများ လုံးဝမဟုတ်သလို၊ သူ စိမ်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်သော သာမန်မျက်ဝန်းမျိုးလည်း မကပေ။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသော တည်ငြိမ်သည့် အကြည့်တွင် ဘယ်လို အကြောင်းအရာများ ပါဝင်နေမလဲဆိုတာ သူသိချင်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအဖြေကို မကြာခင်မှာပဲ သိခွင့်ရခဲ့ ပါသည်။

သူ့ရှေ့နားကအဖြတ် မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမှာ သူမနှုတ်မှမသဲမကွဲ ရေရွတ်သံနှင့်အတူ လက်ထဲမှ အထုပ်လေး လွတ်ကျသွား လေသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသော သူမအမှုအရာကို နားမလည်နိုင်စွာနဲ့ပဲ လက်ထဲသို့အထုပ်လေး ပြန်ကောက်ထည့်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကို မော့ကြည့်နေသော ရီဝေဝေ မျက်ဝန်း

များတွင် မျက်ရည်ကြည် အချို့ကို မမျှော်လင့်ပဲ သူတွေ့လိုက်ရသည်။
ထို့နောက်မှာတော့ တုန်ယင်နေသော အသံလေးဖြင့်

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်"

သူ့ကို မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းက လူများသိကြပေမဲ့ သူမကတော့ မသိ
သေးတာ သေချာလေသည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် ဘုန်းခန့်မင်းပါ"

သူ့နာမည်ကိုလည်း သူမ သိဟန်မတူပါ။ သူမကိုကြည့်ရတာ လူနဲ့စိတ်
ဝေးကွာနေသလိုပင်။

"ဆောရီးနော်။ မင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ မ အံ့သြသွားလို့ပါ။ တကယ်
တော့ မ မင်းကို မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ရုပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်က
ဆုံးပါးသွားခဲ့တဲ့ မရဲ့ခင်ပွန်းနဲ့ ခွဲမရအောင်တူလို့ပါ။ ဒါကြောင့် အံ့သြပြီး
သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားမိတာ။ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင်
တောင်းပန်ပါတယ် ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မ သွားတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှေ့ခြံထဲသို့ ဝင်သွားလေ
တော့သည်။ သူ့မှာတော့ နဂိုထဲက စိတ်ဝင်စားမှု ရှိရသည့်အထဲ သူမစကား
များကြောင့် ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှား သွားမိသည်။ ကားပေါ်တက်ပြီး အိမ်ထဲ
မောင်းဝင်လာရင်း သူမအိမ်ဘက်လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ အရိပ်အယောင်မျှ
ပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် သူ့အရင်ဆုံး လုပ်ဖြစ်သည့်
အလုပ်မှာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး အကြောင်း စုံနေအောင်သိသော သူ့ဒရိုင်ဘာ
ကိုသိန်းမြင့်အား သူမအကြောင်း စုံစမ်းခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိုသိန်းကို သူမ
နှင့် ဆုံတွေ့ပုံ အစအဆုံး ပြောပြတော့

"ကိုလေးရာ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ရိုးနေပါပြီလို့ မပြောလိုက်ဘူးလား"

"မဟုတ်ဘူး ကိုသိန်း။ သူပုံစံက တခြား မိန်းကလေးတွေလို ဇာတ်လမ်း လိုက်လုပ်တဲ့ ရုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ အရမ်းကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ ရုပ် မျိုး"

"ကိုလေးကလည်းများ။ မင်းသားဖြစ်ပြီး ညံ့လိုက်တာ။ အရမ်းကို ရိုးသား တဲ့ရုပ်လေးနဲ့ တမင်လုပ်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါမှ ကိုလေးက သူ့ကို မှတ်မိနေအောင် ထူးထူးခြားခြား လုပ်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ခု တောင် ကိုလေး သူ့ကို မမေ့တော့ဘူး။ မှတ်မိသွားပြီလေ"

"ကျွန်တော့်ကို မင်းသားမှန်း သိပုံမရဘူးဗျ"

"အဲဒါကြောင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။ သူက ကိုလေးနဲ့ ရွယ်တူ လောက်ဆို။ ဒီအရွယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟာ ကိုလေးလို နိုင်ငံကျော် မင်းသား တစ်ယောက်ကို မသိဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မသိချင်ယောင် ဆောင်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်"

ဒါလည်း ဟုတ်သလိုလိုတော့ ရှိသားဟု တွေးမိသည်။ နောက်ပြီး ဒီခြံ ထဲကို သူတို့ ပြောင်းလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာပြီ ဖြစ်ပေမဲ့ သူမကိုတော့ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးခဲ့ပေ။ ကားရိုက်ရက် မရှိသောနေ့များတွင် သူတစ်နေ့ကုန် အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ပေမဲ့ သူမကိုတော့ မမြင်မိခဲ့ပါ။

"ကိုသိန်းကိုပြောပြတာ တစ်ခုကျန်သေးတယ်။ သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ တော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ခြံထဲ ဝင်သွားတာ ခုထိ ထွက်မလာသေး ဘူး"

"အိမ်ရှေ့ခြံက ဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ကိုလေးကိုမသိတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စင်ကာပူမှာနေတဲ့ သူ့သမီး မနေ့က ပြန် ရောက်လာတယ်လို့ အန်တီကြီးက ပြောနေတယ်။ လူတော့ မမြင်ဖူးသေး ဘူး။ ချောလား ကိုလေး"

"ချောတာမှ ရက်ရက်စက်စက် ချောတာဗျ။ သူသာ မင်းသမီးလုပ်ရင် ကျွန်တော်တို့ မင်းသမီးတွေတော့ ဒုက္ခပဲ။ ချောလည်း အရမ်းချောတယ်။ နောက်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိတယ်။ ရှေ့ခြံကဆိုတာ သေချာရင်တော့ ကျန်တာ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ။ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့အကြောင်း အကုန် သိချင်တယ်ဗျာ။ နောက်ပြီး သူပြောသွားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်"

"ကိုလေးက တကယ့်ကို အသည်းအသန်ပဲ။ ကြည့်လုပ်ဦးနော်။ တော်ကြာ မေမေကြီးသိရင် သွေးတက်နေဦးမယ်"

"မေမေကတော့ ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်တော် ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်မိရင် ဒါမှမဟုတ် မလွဲသာမရှောင်သာ မင်းသမီးတွေကို အလုပ်သဘောအရ ဖက်ရရင်တောင် သွေးတက်ချင်နေတာ။ မေမေပေးစားမှသာ မိန်းမရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်အဘိုးကြီးဖြစ်မှ ရရင်ရ။ ဒါမှမဟုတ် တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးပဲလုပ်ရမှာ"

နောက်နေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ ရင်ခုန်စိတ်ဝင်စားခြင်း များနှင့် သူနိုးထလာခဲ့ပါသည်။ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်းမှာ အိမ်ရှေ့ခြံဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမကို ခြံထဲမှာ ကလေးငယ် တစ်ဦးနှင့်အတူ ဒန်းစီးနေတာ တွေ့ရသည်။ သူမကို မမြင်ဖူးပေမဲ့ ထိုကလေးကိုတော့ သူ မျက်မှန်းတန်းပြီးသားပင်။ ပြီးရွှင်ချိုသာသော ချစ်စဖွယ် မျက်နှာလေးနှင့် ဂုဏ်အရွယ် ကလေးငယ်လေးသည် သူနှင့် မစိမ်းပေ။

အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ ကိုသိန်းထံမှ သူလိုချင်သော အဖြေများကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ သူမသည် လွန်ခဲ့သောငှနစ်ကျော်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြောင်း၊ သူမ၏ခင်ပွန်းသည် လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်အကြာမှာ ကင်ဆာရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြောင်း၊ သူမခင်ပွန်း ဆုံးသွားချိန်တွင်

လသားအရွယ် သမီးကလေးတစ်ယောက် ကျန်နေခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအချိန်က သူမအသက်မှာ ၂၂နှစ်ပင် မပြည့်သေးကြောင်း တို့ကို စုံလင်စွာ သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သူမခင်ပွန်း ဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း စင်္ကာပူရှိ သူမဦးလေး မိသားစုရှိရာသို့ ၂နှစ်ကျော် သွားရောက်ကာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး ခုမှ မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာတာ ဖြစ်ကြောင်း တို့ကိုပါ ထပ်မံ သိခဲ့ရပြန်သည်။ နောက်ရက်များမှာတော့ စည်းရုံးရေး ကောင်းသော ကိုသိန်း၏ အကူအညီဖြင့် သူမတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးမှ တစ်ဆင့် သူမ၏ မင်္ဂလာဓာတ်ပုံအချို့ကို သူ ကြည့်ခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။ သူမနှင့် တွဲရိုက်ထားသော သူမ၏ အမျိုးသားဓာတ်ပုံမှာ တိုက်ဆိုင်စွာပင် သူနှင့် ထပ်တူနီးပါး တူလေသည်။ သူ၏ စိတ်ဝင်စားမှုတို့က ပိုမိုလာခဲ့သည်။

သူနှင့်ချွတ်စွပ်နီးပါး တူညီသော သူမ၏အမျိုးသားသည် သူမချစ်၍ လက်ထပ်ခဲ့သော ချစ်သူဖြစ်သည်တဲ့။ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပါးသွားချိန်မှာ သူမဘယ်လောက်များ နာကျင် ကြေကွဲလိုက်မလဲ။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ရရှာသော သူမဘဝကို ငဲ့ညှာစိတ်တို့ ဝင်လာမိသည်။ မြင်မြင်ချင်းမှာပင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ရာမှ ခုလို သူမဘဝ အကြောင်းများကို သိရှိပြီးချိန်မှာတော့ ပိုလို့ နားလည်ခံစား ပေးတတ်ခဲ့ပြီ။ စိတ်ဝင်စားခြင်းမှ တစ်ဆင့် တိုး၍ အချစ်စိတ်တို့ ပေါက်ဖွားခဲ့ပြီလား။ ခုဆိုရင် ကားရိုက်ပြီးတာနဲ့ သူအိမ်တန်းပြန်လာ တတ်သောအကျင့် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူမနှင့် သမီးငယ်လေးတို့ ညနေတိုင်းခြံထဲတွင် လွတ်လပ်စွာ ကစားနေတတ်သော မြင်ကွင်းကို အိမ်ပေါ်ဝရန်တာမှာ အနားယူရင်း ထိုင်ငေးရသော အလုပ်ကို သူနှစ်သက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူမအပေါ် သူ၏စွဲလမ်းမှုသည် တစ်ဖက်သတ်သာ

ဖြစ်၍ သူမကတော့ သူ့ကိုတွေ့ရင် အသိအမှတ်ပြု ပြီးပြရုံထက်မပိုခဲ့ပါ။ ပထမဆုံး တွေ့သည့်နေ့က ရုတ်တရက် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတာက လွဲ၍ သူမသည် အသက်အရွယ်ထက် ပိုမို ရင့်ကျက်သော ၂၅နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ကိုသိန်းပြောသလို သူ့ကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေချင်၍ လုပ်ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

သူ့ရင်ခုန်သံများကို အမှန်အတိုင်း စစ်ဆေးမိချိန်မှာတော့ အံ့သြရပါသည်။ သူမထက်လှပသော မိန်းကလေးများကို မြင်ဖူးပါလျက် သူ့အလုပ်ကလည်း မင်းသမီးများ၊ မော်ဒယ်များစသော မိန်းမလှလေးများနှင့် မစိမ်းသော အလုပ်ဖြစ်ပါလျက် သူမအပေါ် ဘာကြောင့် တွယ်တာသွားမှန်း သူ မသိပေ။ သူမဘဝကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် စောင့်ရှောက်ပေးချင်မိသည်။ သူ့ကို သဘောကျသော အပျိုစင် မိန်းကလေးများနှင့်တောင် သဘောမတူနိုင် သော မေမေသည် သူမလို ကလေးတစ်ယောက် အမေ၊ မုဆိုးမနှင့် (သူ ကတော့ ထိုစကားလုံးမျိုးဖြင့်ပင် သူမကို မခေါ်ရက်ခဲ့ပါ) သဘောတူဖို့ဆို တာ အလွန်ခက်ခဲသော ကိစ္စ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မေမေ လက်ခံအောင်တော့ သူ့အတော် ကြိုးစားရပဦးမည်။ ဖေဖေ ကတော့ သူ့ကိုချစ်ပေမဲ့ မေမေ့လို နေရာတကာ ကလေးလို သည်းသည်း လှုပ် မဆက်ဆံတတ်ပေ။ သူစိတ်ချမ်းသာရာကို လုပ်ခွင့်ပေးမည့်သူသာ ဖြစ်သည်။ မကို သူ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရပ်ကြည့် ငေးမောရုံထက် ပိုပြီး အခွင့်အရေးမရခဲ့။ အချိန်ဆင်းရဲလှသော သူနှင့် အပြင်ထွက်ခဲ့လှသော သူမ တို့ ဆုံတွေ့ခွင့်ထပ်မံရဖို့ မလွယ်ကူခဲ့။ နယ်သို့ကားရိုက်ထွက်ရသော ရက် များတွင် သူ့စိတ်တို့ မကြည်လင်ခဲ့။ ဘာကို အလိုမကျမှန်းမသိ ဖြစ်နေ တတ်သည်။ မိန်းကလေးများနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်ဖူးသော အစိမ်း သက်သက် မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူနှင့်မှ သဘောတူလေ့ မရှိသော

မေမေအကျင့်ကြောင့် သူ့မှာ ရည်းစားပင် အတည်တကျမထားခဲ့။ ကိုယ်
ကြောင့် သူတစ်ပါးကို မနစ်နာစေချင်သော ဆန္ဒကလည်း သူ့မှာရှိခဲ့သည်။
သူမနှင့်ကျမှ သူ့ရာဇဝင် ပြင်ရတော့မည်လား။

သူ့ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်သော ကိုသိန်း၏ အကူအညီဖြင့် သူမ၏ ဆဲလ်ဖုန်း
နံပါတ်ကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ကို အနည်းငယ် တုန်ယင်ချင်သော
လက်တို့ဖြင့် နှိပ်ရင်း (သူ့ကိုယ်သူ မင်းသား ဆိုတာတောင် သတိမရနိုင်
အောင်) သူ့ရင်တို့ အတိုင်းအဆမဲ့ ခုန်နေခဲ့သည်။ ဖုန်းထဲမှ စီးမျောလာသော
အသံချို့ချို့တို့ကို နားထောင်ရင်း သူ ရုတ်တရက် ဘာစပြောရမယ်မှန်း မသိ
ပေ။

"ဟယ်လို၊ အမိန့်ရှိပါရင်"

"မ ကျွန်တော် ဘုန်းခန့်မင်းပါ။ မ ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိမလားတော့ မသိ
ဘူး။ မ ကျွန်တော့်ကို လူမှားပြီး နှုတ်ဆက်ဖူးတယ်လေ"

"ဪ မ မှတ်မိပြီ။ ဆောရီးနော်။ အဲဒီနေ့က မောင်လေးကို မင်းသားမှန်း
မ တကယ်မသိခဲ့ဘူး။ ဟိုမှာနေတုန်းကလည်း မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ မ
ဖတ်ဖြစ်တော့ သတိမထားမိဘူးလေ။ နဂိုထဲကလည်း မက ရုပ်ရှင်တွေ ဘာ
တွေ သိပ်ကြည့်လေ့ မရှိတာလည်း ပါတယ်။ နောက်ပြီး မ သွားနေတဲ့ ၂နှစ်
အတွင်းမှာ မင်းက အရမ်းနာမည်ကြီးပြီး အောင်မြင်လာတာလို့ အိမ်က
ကောင်မလေးတွေက ပြောကြတယ်"

"ရပါတယ် မရယ်။ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်
ဘယ်မှာနေလဲ ဆိုတာတော့ မ သိပါပြီနော်"

သူမထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။ မမျှော်လင့်ပဲ သူမ၏
အသိအမှတ်ပြုမှုကြောင့် ဝမ်းသာရသည်။

"သိပါပြီ ချာတိတ်ရယ်။ မင်းကို နာမည်ကြီး မင်းသားတစ်ယောက် ဆိုတာ ကိုရော၊ မ အိမ်ရှေ့မှာနေတဲ့ ကောင်လေး ဆိုတာကိုရော သိသွားပါပြီ"

"မက ကျွန်တော့်ထက် တစ်နှစ်လောက်ပဲကြီးတာ။ ကျွန်တော်က ချာတိတ်မဟုတ်သလို မကလည်း လူကြီးမဟုတ်သေးပါဘူး။ မက ရှိသင့်တဲ့ အသက်ထက် ပိုပြီး ရင့်ကျက်နေသလားလို့။ ၂၅နှစ်ဆိုတဲ့ အရွယ်ဟာ တကယ်တော့ အသက်ကြီးတဲ့ စာရင်းမှာမပါသေး ပါဘူး မရယ်"

"မနဲ့မင်း အမြင်ချင်းတော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ ကောင်လေးရယ်။ မင်း ကတော့ လောကကြီး အကြောင်း ဘာမှမသိ နားမလည်သေးတဲ့ လူပျို လူလွတ်လေး၊ မိဘရင်ခွင်မှာတင် မင်းဘဝက ကျင်လည်နေရတာ။ ပူပင် သောကတို့ ဆင်းရဲဒုက္ခတို့ကို မကြုံရသေးဘူး။ မကတော့ ကလေးတစ် ယောက်အမေ မုဆိုးမ၊ လောကကြီးရဲ့ အကွေ့အကောက် အချိုးအကွေ့တွေ ကို ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ ခံစားခဲ့ရပြီးပြီ။ လောကဓံရဲ့ ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ်ကို အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ အခါမှာ လုပ်ယူစရာမလိုပဲ လူက အလိုလိုနေရင်း ရင့်ကျက်သွားခဲ့တာ။ ဒီတော့ မက မင်းထက် ပိုပြီးရင့်ကျက် တာ မဆန်းပါဘူး"

"မကို ခုမှတွေ့ဖူးပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဟိုးအရင်ထဲက သိနေသလို မျိုး ခံစားရတယ်။ ရှေးရေစက်ထင်ပါရဲ့။ မကို ကျွန်တော် အရမ်းခင်တယ်။ မရောဟင်"

"အင်း မလည်းခင်ပါတယ်။ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ကတည်းက သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ မတွေ့ဖြစ်သေးတော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေချိန်မှာ မင်းက မရဲ့ ပထမဆုံး မိတ်ဆွေပဲဆိုပါ တော့"

"ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ်ပြုပေးတာ ကျေးဇူးပါ မရယ်။ မကို

ကျွန်တော် တွေ့ခွင့်ရှိမလားဟင်"

"တွေ့ခွင့် ... ဟုတ်လား။ မနဲ့မင်း သိတာ မကြာသေးပေမဲ့ မင်းကို မောင်လေး တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ခင်မင်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းလို နာမည်ကြီးမင်းသား တစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး မ လူသိမခံချင်ပါဘူး။ မ ထင်လည်း မထင်ပေါ်ချင်ပါဘူး။ နောက်ပြီး မကြောင့် မင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်ပြီး ပြောတဲ့အပြောတွေကို မခံစေချင်ဘူး။ မတွေ့ချင်ပါနဲ့ ကောင်လေးရယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ မကို မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ မကို . . . ကျွန်တော်"

စကားကို မဆက်ဝံ့သဖြင့် ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ တော်ကြာ ခုမှရထားသော ခင်မင်မှုလေး ပျက်ပြယ်သွားမှာ စိုးပါသည်။ မထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ကြားရသည်။

"မင်းကို မ အကောင်းဆုံး အကြံပေးမယ်။ ဘယ်အရာကိုမှ အစွဲအလမ်း မကြီးပါနဲ့။ တစ်ခုခုကို စွဲလမ်းမိရင် ကိုယ်ပဲ ခံစားရတတ်တယ်။ အရာရာဟာ ကံစီမံရာပါပဲ။ လောကမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်ရကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ခုလည်း မကို မင်း အမြဲ တွေ့ နေမြင်နေရတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါထက် မပိုချင်စမ်းပါနဲ့ကွယ်။ လူတွေရဲ့ အကြောင်းကို မလောက် မင်း မသိသေးပါဘူး။ တော်ကြာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကို အမြင်တစ်မျိုးနဲ့ မြင်ကြမှာ ကိုလည်း နားလည်ပေးပါဦး။ နောက်ပြီး လူတွေက မုဆိုးမတို့ တစ်ခုလပ်တို့ ဆို ပိုပြီး ပြောချင်ကြတယ်။ မကို အထင်သေးတဲ့ အကြည့်နဲ့ကြည့်တာ ပြောတာကို မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောစရာ မဖြစ်အောင် နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ"

သူမဘက်က တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်နေတာကြောင့် ထပ်ပြီး မ

တောင်းဆိုရဲတော့။

"မကို ကျွန်တော် ညတိုင်း ဖုန်းဆက်မယ်နော်။ နားထောင်ပေးနော်"

"ကောင်းပြီလေ။ မ အားရင်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပဲနော်။ ဒီမှာ သမီးကို သိပ်ရဦးမယ်။ မက မင်းတို့လို လူလွတ်မဟုတ်တော့ အားချိန်သိပ်မရှိဘူး ချာတိတ်ရေ။ သားရေးသမီးရေးနဲ့တင် အချိန်ကုန်နေရတာ။ Good Night နော်"

မက သူ့ကို ပညာသားပါပါနဲ့ သူမဘဝကို သူသိအောင် လှစ်ဟပြသွားခဲ့ သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော် သိထားပြီးသားတွေပဲလေ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သူ့အချစ်ကို မ နားလည်လာပါလိမ့်မည်။ နောက်ရက် များမှာတော့ ညတိုင်းနီးပါး သူတို့ ဖုန်းပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ သမီးလေး မ အိပ်သေးသောနေ့များ ဆိုရင်တော့ သိပ်ကြာကြာ ပြောခွင့်မရပေ။ ဒါ ကြောင့်ပဲ ညနက်ပိုင်းမှသာ မဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်တော့သည်။ ဖုန်းပြောတိုင်း မှာလည်း သူ့ဆွဲခေါ်လာသော ခေါင်းစဉ်အောက် မရောက်အောင် မက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်း သွားတတ်တာကြောင့် သူ ဘာမှ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ဖွင့်ဟခွင့် မရခဲ့ပေ။ နေ့တိုင်း ဖုန်းပြောရင်း မနှင့်သူ့ကြားမှာ သံယောဇဉ် တစ်ခု ရှိလာသလို သူ၏ မအပေါ် စွဲလမ်းမှုတို့ကလည်း ပိုမို နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။

ဖုန်းဆက်တိုင်းမှာ သူက တွေ့ခွင့်တောင်းပေမဲ့ မက လက်မခံခဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မက အတော် ဂရုစိုက်လေသည်။ ဖုန်းပြောခွင့်နှင့် မ ကျေနပ်နိုင်သောသူက မကို တွေ့ခွင့်ရအောင် ကြံစည်ရတော့သည်။ မ သမီး လေးက ILBC မှာ ကျောင်းတက်တာမို့ အသွား အပြန်ကို မ ကိုယ်တိုင် ကြိုပို့ တတ်တာကို သူသိသည်။

သမီးကို ကျောင်းလာပို့သော မသည် ဘောင်းဘီရှည် ကုတ်အင်္ကျီရှည်တို့

ကို အကျအနပ်တကာ နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့် နေကာ မျက်မှန်အမည်း တပ်ထားသော သူတစ်ယောက် သူမကားနားမှာ ရပ်နေတာကို ဘယ်သူမှန်း မသိပေ။ သူကလည်း သူ့ကို မင်းသားမှန်း မသိအောင် ရှုတင်မှ အဝတ်မလဲပဲ ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

"မ"

သူမ မသိသောသူ တစ်ယောက်က တရင်းတနှီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် အလန့်တကြား မော့ကြည့်လာသော မကို သူ အသာပြုံးပြလိုက်သည်။

"မ ကျွန်တော်ပါ"

တပ်ထားသောနှုတ်ခမ်းမွေးအတုကို ခွာပြလိုက်တော့မှ မရဲ့အပြုံးကို သူတွေ့ရသည်။

"ချာတိတ်၊ မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ။ ပုံစံကလည်း လူဆိုးရုပ်နဲ့"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီနေ့ရိုက်တဲ့ကားမှာ ကျွန်တော်က လူဆိုးခေါင်းဆောင်လေ။ မနှင့်တွေ့ချင်လို့ ဒီအတိုင်း ထွက်လာခဲ့တာ။ မင်းသားမှန်း မသိရအောင်လည်း ပါတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ၁၅မိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ပေးပါမရယ်"

အကြာကြီး မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"မ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်တထောင် ကမ်းနားဘက် သွားရအောင်။ အဲဒီမှာ လေကောင်းလေသန့်လည်း ရတယ်။ လူလည်း ရှင်းတယ်။ မ ကျွန်တော့် ကားနောက်က လိုက်မောင်းခဲ့နော်။"

တကယ်တမ်း နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခွင့်ရချိန်မှာ သူက မတည်ငြိမ်နိုင်ပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေ သလောက် မကတော့ တည်ငြိမ်လွန်းလှတာမို့ အေးစက်စက် ဖြစ်နေသည်ဟုပင် သူ ထင်မိသည်။

"မကို ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခွင့် ပေးပါ မရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်"

"မဆီမှာ လာပြီး အိုက်တင် လာကျင့်နေတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး နော် ကိုရွှေမင်းသား။ စိတ်ကူးယဉ်လှသည်လား ကောင်လေးရယ်။ မင်းလို နာမည်ကြီး မင်းသား တစ်ယောက်ကများ မလို ကလေးတစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမကို လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့လား။ ဒါရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးဟာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာသာ ကြည့်ကောင်းပေမဲ့ ဖြစ်နိုင် ပေမဲ့ အပြင်မှာတော့ မင်း ထင်သလို မလွယ်လှဘူး။ မင်းသာ မကိုယူရင် မင်း အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဘယ်လောက်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားမလဲ မင်း စဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ မိဘတွေကရော မနဲ့ သဘောတူနိုင်မ တဲ့လား။"

"ကျွန်တော် အဲဒါတွေ ဘာမှ ထည့်မစဉ်းစားဘူး။ ကျွန်တော်သိတာ မကို ချစ်တယ်။ မကလည်း ပြန်ချစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့ မရယ်။ ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်။"

"မင်းဂရုမစိုက်ပေမဲ့ မကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တယ်။ လူဆို တာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာလို့မရဘူး။ နောက်ပြီး မကိုယ်တိုင်ကလည်း မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မိဘတစ်ယောက် နေရာက စဉ်းစား ပေးရတော့မယ်။ မ သမီးလေးကိုဆိုရင်လည်း တစ်ခုလပ်တို့ မုဆိုးဖိုတို့နဲ့ ပေးစားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင် မင်းလို နာမည်ကျော် မင်းသားတစ် ယောက် မဟုတ်သေးဘူးနော်။ အဲဒီတော့ မင်းအမေဆိုရင် မနဲ့မင်းကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘက်က မင်းကို အပျိုစင် နုနုထွတ်ထွတ်လေးနဲ့သာ သဘောတူချင်မှာ သဘာဝပဲလေ။ ဒါကို မက နားလည်ပေးရမှာပေါ့"

"ဒါတွေကို ခဏဖယ်ထားပါဦး မရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်နိုင်မချစ်နိုင်သာ အရင်စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးပါနော်။ မသာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရင် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်"

"ခက်လိုက်တာ ချာတိတ်ရယ်။ မအရွယ်ဟာ ရည်းစားထားပြီး ရင်ခုန်ရ မဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်လို့ မ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့ ဒါဟာ မအတွက် ပထမအကြိမ် လက်ထပ်ခြင်း မဟုတ်တော့ ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်ခြင်း ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို လူတွေက အမြင်ကြည်ကြည်နဲ့ မကြည့်နိုင်ကြဘူးကွဲ့။ ကံမ ကောင်းလို့ သူဟာဒီလိုဖြစ် ရတာပါလားလို့ နားလည်ပေးနိုင်တဲ့လူက အ တော့်ကို နည်းပါးပါတယ်။ နောက်ပြီး မကြောင့် မင်းကို မနစ်မွန်းစေချင် ဘူး။ မကိုယ်တိုင် မင်းကို ချစ်ဖို့လက်ထပ်ဖို့ မစဉ်းစားရဲပါဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းကို တစ်ခါတည်း အဖြေပေးခဲ့မယ်။ မင်းကို မ မချစ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့ဆို တာ အဝေးကြီးပါ။ ဒါကြောင့် မကို မင်းမေ့လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ။ မ တို့ရဲ့ပတ်သက်မှုဟာ ဘယ်လောက်မှ မကြာသေးပါဘူး။ စိတ်ကူးယဉ် မ ဆန်ချင်စမ်းပါနဲ့"

"မက ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်နေတယ် ထင်လို့လား။ မအတွက် ကျွန်တော် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ် မရယ် စဉ်းစားပေးပါ နော်။ ကျွန် တော့်ကို ယတိပြတ် မငြင်းလိုက်ပါနဲ့"

မက သူ့ကို အသက်မပါသလို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ မသည် သူ့ကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်သွားတော့သည်။ ညဘက် ဖုန်းဆက် နေကျ အချိန်များတွင် မသည် ဖုန်းကို ပိတ်ထားတတ်သည်။ နေ့ခင်းဘက် ဆက်တော့လည်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်မြင်သည်နှင့် ဖုန်း ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ စကားပြောခွင့် မသာခဲ့ပေ။

ခါတိုင်းလိုလည်း ကလေးကျောင်း အကြိုအပို့ကို သူမ ကိုယ်တိုင်မလုပ်
တော့။ ညနေပိုင်း ခြံထဲတွင် သမီးနှင့်အတူ ရှိနေတတ်သော မကို မမြင်ရ
တော့။ အိမ်ဖော် ကောင်မလေးတွေနှင့် ဆော့ကစားနေသော သမီးလေးကို
သာ မကိုယ်စား အလွမ်းပြေ ကြည့်ရသည်။ မသည် သူ့မြင်ကွင်းမှ လုံးဝ
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။ မြင်ကွင်းမှ ခဏလေး ပျောက်ကွယ်သွားတာကို
တောင် မခံစားနိုင်သော သူက သူ့ဘဝထဲမှ မ ပျောက်ဆုံးသွားမှာကို
သွေးပျက် ကြောက်ရွံ့လာသည်။ သူ့ကို တကယ် မချစ်နိုင်၍ ရှောင်ထွက်
သွားခြင်းလား။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်လွန်း၍ သူ့ကို ထားသွားခြင်းလား
သူ နားမလည်နိုင်ခဲ့။

အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသော တစ်လအတွင်းမှာ ကိုသိန်း၏ စုံစမ်းပေး
မှုဖြင့် မအကြောင်းများကို အိမ်ဖော်ကောင်မလေးမှ တစ်ဆင့် သူသိခွင့်ရခဲ့
သည်။ ရုပ်ရှင် ဗွီဒီယို ကြည့်လေ့မရှိသော မက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူ
ပါဝင်သော ဗွီစီဒီများ၊ ဒီဗွီဒီများ ငှားခိုင်းသည် ဆိုတာကြောင့် သူ အားတက်
သွားမိသည်။ သူအိမ်မှာ မရှိသော အချိန်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ မ အပြင်
ထွက်တတ်ကြောင်း သိရသည်။

တစ်ရက်မှာတော့ ကိုသိန်း၏ အကူအညီဖြင့် နယ်ကို ကားရိုက် တစ်ပတ်
ခန့်သွားရမည်ဟု မ သိအောင် ဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့သည်။ နောက်နေ့မနက်
စောစောမှာပင် သူ့ကားကို တစ်နေရာသို့ သွားခိုင်းလိုက်ပြီး သူကတော့ မ
အပြင်ထွက်မည့် အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ မရှိကြောင်း
ယုံကြည်သွားသော မသည် နေ့ခင်းတွင် အိမ်မှ တစ်ယောက်တည်း အပြင်
ထွက်သွားလေသည်။ မသည် သူ အတင်းအကျပ် လိုက်တွေ့မှာစိုး၍ အပြင်မ
ထွက်ပဲ နေခဲ့တာဖြစ်မည်။

မ ထွက်သွားသည်နှင့် အခြားကားတစ်စီးနှင့် သူနောက်မှ လိုက်ထွက်ခဲ့

သည်။ မ၏ကားသည် ကန်တော်ကြီးရှိ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းကာ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် သွားရပ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောနေသော မ မမြင် အောင် ကားကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး လမ်းဆင်း လျှောက်လာခဲ့ သည်။ အဝေးကိုငေးပြီး တွေးချင်ရာတွေးနေသော မကို ကြည့်ရတာ အရင် ထက် ပိုပြီး ပိန်သွားသလို ထင်ရသည်။ သူနှင့်စကားတောင် ပြောခွင့်မပေး တော့သော မသည် သူ့အပေါ် တကယ်ရော စိမ်းပြတ်နိုင်ပါရဲ့လား။

ငြိမ်သက်စွာငေးမောနေသော မကို အနှောင့်အယှက် မပေးချင်တာမို့ သူ သွားမတွေ့ဖြစ်သေး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဗီဒီယိုရိုက် ကွင်းတစ်ခု ရှိနေတာဖြစ် လို့ သူ့ကို မတွေ့စေချင်တာကြောင့် ရှေ့ဆက် မတိုးဖြစ်ခဲ့တာလည်း ပါသည်။ မနောက်ကို ချက်ချင်း ထလိုက် လာခဲ့တာကြောင့် ရုပ်ဖျက်ဖို့ သူ သတိမရခဲ့။

သူ့လိုပင် ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းကို သတိထားမိသွားသော မသည် နေရာမှ ချက်ချင်း ထထွက်လာသောကြောင့် မကို အနောက်ဘက်မှ ငေးကြည့်နေ သော သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့် တိုးပါတော့သည်။ သူ့ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော မသည် သူ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် အနောက် ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့ကိုရှောင်နေသော မ၏အပြုအမူ အတွက် သူ ဒေါသထွက် သွားမိသည်။ သူ့မှာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်တွေများ ရှိ လို့ ဒီလောက် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတာလဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်လွန်းသော မနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ပဲ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်တတ်သော သူတို့နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံမှုသည် နာကျင် စရာ နောက်ဆက်တွဲများကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ သူ့ကို မြင်၍ ထွက်ပြေးသွားသော မနောက်ကို အပြေးလိုက်ကာ ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ရင်း မ လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။

"မင်း ဘာလုပ်တာလဲ။ မ လက်ကို လွှတ်စမ်း။ လူတွေဝိုင်းကြည့်အောင် မ လုပ်စမ်းနဲ့။ ဒီနားကလူတွေက မင်းကို မင်းသား မှန်းသိနေကြတယ်"

"သိတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ မကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ လက်ထပ်ချင်တယ်။ မင်းသားလည်း လူပဲ။ မင်းသားဖြစ်လို့ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့။ ဒီဟာမလုပ်နဲ့ရယ် လို့ရှိလား။ ကိုယ်ချစ်ချင်တဲ့သူကို ချစ်မှာပဲ။ လက်ထပ်ချင်တဲ့ သူနဲ့လည်း လက်ထပ်မှာပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့် ရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ကို လိုအပ်တာထက် ပိုဂရုမစိုက်ပါနဲ့ မရယ် "

"မင်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ မကတော့ မင်းလို လွတ်လပ်သူလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက် အမေ၊ မုဆိုးမ။ ဒါကြောင့် မင်းလို မင်းသား တစ်ယောက်ကို အပိုင်ဖမ်းပြီး ယူပါတယ်လို့ မင်းအသိုင်းအဝိုင်း က ပြောတာကို လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ ခုတောင် မင်းနဲ့ဘာမှ မပတ်သက်ရသေး ဘူး။ ဒီလိုပြောနေတာတွေ ကြားနေရပြီ။ တကယ်လို့ မင်းနဲ့သာ ပတ်သက်မိ ရင်.. "

"ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပယောဂကြောင့်နဲ့တော့ မကို ကျွန်တော် အဆုံးရှုံး မခံ နိုင်ဘူးနော်။ မသာ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ ခေါင်းညိတ် ခုချက်ချင်းခိုး ပြေးမယ်။"

"မကို မင်းနှင့်အပြိုင် မမိုက်ခိုင်းစမ်းပါနဲ့။ မဟာ ဖြစ်ချင်တာကို တစ်စွတ်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့၊ အချစ်ကိုပဲ ဦးစားပေးတတ်တဲ့ မနူးမနပ် ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကို ထပ်ပြီးပြော မယ်။ မကြောင့် မင်းနာမည် အပျက်မခံပါနဲ့။ မင်းကိုနစ်နာအောင် မ မ လုပ်ရက်ဘူး။ ခုလို မင်း အရမ်းအောင်မြင်နေချိန်မှာ မကို လက်ထပ်လိုက် ရင် မင်း နာမည်ကျသွားလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး မင်းကို မ မချစ်ဘူး။ လက်ထပ်ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါတော့"

"မ ညာတယ်။ မ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ညာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ညာတယ်။ မချစ်ဘူးဆိုရင် ဒါတွေ လိုက်စဉ်းစားပေးဖို့မှ မလိုတာ။ မရယ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော် ပျော်ပါရစေ"

"မချစ်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ ငါ့ လက်ကိုလွှတ်စမ်း။ ငါ အရမ်း စိတ်ဆိုးလာပြီနော်"

"မလွှတ်ဘူးဗျာ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မကို ခုပဲ ကျွန်တော်ခိုးပြေးတော့မယ်"

"စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့။ ငါ မင်းကို မုန်းတယ်။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေပြီ။ မင်း မကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့တော့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးဆေးနေပါရစေ။ လူတွေကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ"

မ မျက်ရည်တွေကို မြင်ရချိန်မှာတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မ အသံမကြားရ၍ မော့ကြည့်မိတော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ငိုကြွေးရင်း ကားပေါ် ပြေးတက်သွားတာကို မြင်လိုက် ရသည်။

"မကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာနဲ့တင် ကျွန်တော် အရှုံးပေးလိုက်ပါတယ် မ ရယ်။ မ စိတ်ချမ်းသာစွာနေပါတော့ "

သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်စများနှင့်သာ။ သူ့အနားမှာ လူတွေဝိုင်းအုံ လျက်။ ကားကို ဘယ်လိုမောင်း၍ အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန် ရောက်သွားမှန်းပင် မသိခဲ့။ သူ့စိတ်တို့ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။

နောက်နေ့မနက်မှာတော့ အိမ်သားများကိုပင် အသိမပေးပဲ သူ ခရီးထွက် ခဲ့သည်။ ဦးတည်ရာမဲ့သော ခရီးရယ်သာ။ သူ့ကို သိသော လူတို့နှင့် တတ်နိုင်သမျှဝေးရာ လျှောက်သွားရင်း ပုဂံညောင်ဦးဘက် ရောက်ခဲ့သည်။ မိုးတွင်းကာလဆိုတော့ ပုဂံမှာ ဘုရား ဖူးများ ရှင်းနေသည်။ နောက်ပြီး မိုး

နည်းသော အညာဒေသဖြစ်လို့ မိုးမရွာပဲ ခြောက်သွေ့နေခဲ့သည်။ ဘယ်ကိုမှ လည်း မထွက်ဖြစ်ပဲ ဟိုတယ်ထဲမှာသာ ခွေခေါက်ပြီး သူ လွမ်းနာကျနေခဲ့ သည်။

ရန်ကုန်မှာကျန်နေခဲ့သော မတစ်ယောက် ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်။ တကယ်တမ်း သွေးအေးအေး ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မသည် သူ့ကိုချစ်လို့ သာ သူ့အတွက် ဦးစားပေးစဉ်းစားခဲ့တာ ဖြစ်ကြောင်း သိလာခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်းမှာလည်း မနှင့်ယူမည်ဆိုလျှင် သူ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကြည်ဖြူ လက်ခံကြမည် မဟုတ်ပေ။ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့မေမေက အဆိုးဆုံးဖြစ်မှာပါ။

ပုဂံမှာ နှစ်ပတ်ခန့်နေပြီး သူ့အိမ်ပြန်လာချိန်မှာတော့ သူ့ကို ကလေးတစ် ယောက်လို ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုကာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးဂရုစိုက်နေသော သူ့မေမေနှင့် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောချင်ပါလျက် ပြောခွင့်မရဖြစ်နေသော ကိုသိန်းတို့ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ့ အနားမှ တစ်ဖဝါးမှမခွာတမ်း သူ့ကိစ္စ တွေ လိုက်လုပ်ပေးနေသော မေမေ့ကြောင့် ကိုသိန်းကို သူသိချင်သော အကြောင်းအရာများ မေးခွင့်မရခဲ့ပေ။ ကိုသိန်းကို တွေ့ချင်လို့ အကြောင်းရှာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တိုင်း အခြားတစ်ယောက်သာ သူ့ဆီ ရောက် ရောက်လာတော့ သူ ဘဝင်မကျတော့။

အိမ်ကလူတွေ သူ့အပေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ဖုံးကွယ်ထားတာတော့ သေချာ လေသည်။ ထိုကိစ္စကို ညဘက် မေမေအိပ်ပျော်ချိန် ည သန်းခေါင်လောက် မှာမှ သူသိခွင့်ရခဲ့သည်။ အိပ်မပျော်သေး တာကြောင့် ဝရန်တာမှာထိုင်ရင်း မအိမ်ဘက် ငေးကြည့်နေမိတာကြောင့် ခပ်တိုးတိုး တံခါးခေါက်သံကို ရုတ်တရက် သူမကြားခဲ့။ တခြားသူများ မကြားအောင် ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်သံ ကြောင့် တံခါးထဖွင့်တော့ ကိုသိန်းကို အခန်းဝမှာ တွေ့ရသည်။ တံခါးကို သေချာ ဂျက်ထိုးပိတ်ကာ ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

"ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ကိုသိန်း"

"ကိုလေးရာ၊ ကိုလေးသွားနေတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အံ့ဩစရာတွေ ဆက်တိုက် ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကိုလေးကို အကြောင်း ကြားချင်ပေမဲ့ ကိုလေးက ဖုန်းကို အိမ်မှာချန်ထားခဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှဆက်သွယ်လို့မ ရခဲ့ဘူး။ ကိုလေးနှင့် မမေမြတ်နိုးတို့ သတင်း ဂျာနယ်ထဲ ပါလာတာ ကို လေး သိလား"

"ဘာ . . . ဘာပြောတယ် ကိုသိန်း"

"ဟုတ်တယ်။ ကိုလေးတို့ ကန်တော်ကြီးမှာ စကားများတဲ့နေ့က ကိုလေး တို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရိုက်ကွင်းတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆို၊ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာက ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုရိုက်သွားလည်း မသိဘူး။ ကိုလေး က မမြတ်နိုး လက်ကို ဆွဲထားတာကိုရော၊ မမြတ်နိုးက ကိုလေးကို ငြင်းပြီး ငိုနေတာကိုရော ဂျာနယ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေပါလာတယ်။ စာသားတွေ ကတော့ ဂျာနယ်တွေရဲ့ထုံးစံ အတိုင်း လူစိတ်ဝင်စားအောင် စဉ်းစားစရာ တွေဖြစ်အောင် ရေးကြတာပေါ့။ မမြတ်နိုး အကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းလိုက် ပုံရတယ်။ ကိုလေးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ နေတာရော၊ အိမ်ထောင် ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆို တာရော၊ ကလေးတစ်ယောက်အမေ ဆိုတာရော စုံလို့ပါပဲ ကိုလေးရယ်"

"ဆိုးလိုက်ကြတာကွာ။ မ သနားပါတယ်။ ဒါတွေကို ငါမသိခဲ့ဘူးကွ။ ဟိုမှာ ငါ့ကို မင်းသားမှန်း မသိကြတာလည်း ပါမှာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြောက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မကိုမှ ရက်ရက်စက်စက်ကွာ"

"ဒါထက်ဆိုးတာတွေ ရှိသေးတယ် ကိုလေးရဲ့"

"ဘာလဲ။ ဘာကိစ္စလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကွာ"

"ဂျာနယ်က ကိုလေးသွားပြီး နောက်နေ့မှာ ပါတာပဲ။ ဂျာနယ်က အိမ်မှာ

ယူနေကျဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မဖတ်ရသေးခင် ဒီသတင်းကို မေမေကြီးက အရင်တွေ့ခဲ့တာ"

သူ့အပေါ် အသည်းပိုလွန်းသော သူ့မိခင်အတွက် ဒီကိစ္စသည် အလွန်ကြီးမားသော ပြဿနာဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။ ထိုပြဿနာရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကို သူမတွေးရဲပါ။ မေမေက ဂျာနယ်ဖတ်ပြီးပြီးချင်း မတို့အိမ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သတဲ့။ မက ကလေးကျောင်းသွားပို့ တယ်လည်း ဆိုရော ကျောင်းကို ချက်ချင်း လိုက်သွားခဲ့ပါသတဲ့။

ကိုသိန်းမှာ ဘာဖြစ်လာမယ်မှန်း မသိပေမဲ့ ကောင်းသော လိုက်သွားခြင်း မဟုတ်မှန်းတော့ သိနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် သူကိုယ်တိုင်ပင် မေမေ့ကို ကားမောင်းပို့ပေးခဲ့သည်တဲ့။ သူတို့လည်း ကျောင်းအရောက် မကလည်း ကလေး ကျောင်းပို့ပြီးပြန် ထွက်ဖို့အလုပ် ဆုံကြတော့

"နင့်လို ကလေးတစ်ယောက်အမေ၊ မုဆိုးမကများ ရာရာစစ ငါ့သားကို မြူဆွယ်ပြီးမှ လူအထင်ကြီးအောင် ငြင်းတယ်ပေါ့လေ။ နောက်ပြီး ညည်းနာမည်ကြီးချင်တိုင်း ငါ့သားကို တွဲလို့ဝတော့မှ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းအောင် လုပ်တာလား။ ခုတော့ ဂျာနယ်ထဲမှာ ပါလာပြီး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေပြီ။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား" တဲ့လေ။

"သနားပါတယ် ကိုလေးရယ်။ မမြတ်နိုးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာတာ မေမေကြီးလက်ထဲက သူ့ပုံတွေပါတဲ့ ဂျာနယ်ကိုလည်းတွေ့ရော ခွေခနဲ လဲမလိုဖြစ်သွားတာမို့ ကျွန်တော်ပဲ ပြေးထိန်းလိုက်ရတယ်။ မဟုတ်ရင် သူလဲပြီ။ တခြားကလေးတွေရဲ့ မိဘ တွေလည်း ရှိနေကြတော့ သူ့ခမျာ အရမ်းရှက်ရှာတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ မေမေကြီးက ငါ့ကိုဟန်ဆောင် ပြမနေနဲ့ ဆိုပြီး"

"မေမေက မ ကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ"

စကားမဆက်နိုင်တဲ့ ကိုသိန်းကြောင့် သူ မေးလိုက်မိသည်။ ဒေါသကြီးနေသော သူ့မေမေ၏ တုံ့ပြန်မှုသည် မအတွက် ဘယ်လို မှ မကောင်းနိုင်ပါ။

"မေမေကြီးက . . . မေမေကြီးက မမြတ်နိုးကို ပါးရိုက်ခဲ့တယ်"

"ဟာ"

သွားပြီ။ သူတွက်ထားထက် ပို၍ဆိုးရွားသော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီ။ ဒါမျိုးတွေကို ကြုံတွေ့မိလို့ မသည် သူ့ကို ငြင်းခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မကို သူဘယ်လို တောင်းပန်ရမည်လဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ရိုက်ပုတ်မှုကို ကြောက်ရှာသော မကိုမှ ကံကြမ္မာက ရက်စက်ခဲ့လေပြီ။ ကိစ္စအားလုံးရဲ့ တရားခံသည် အဆင်အခြင် ကင်းမဲ့သော သူသာလျှင် ဖြစ်လေသည်။

"မ မိဘတွေကရော စိတ်ဆိုးကြလားဟင်"

"သူတို့ကတော့ တရားရှိကြပါတယ်။ ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ရတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မမြတ်နိုးကတော့"

"မက ဘာဖြစ်လဲ။ သူ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးပြီး အရမ်းမုန်းသွားမှာ သေချာတယ်"

"မမြတ်နိုး မနက်ဖြန်မနက် ဆိုရင် စင်ကာပူကို ပြန်တော့မယ် ကိုလေး။ ဒီတစ်ခါတော့ ပြန်မလာဘူး။ ဟိုမှာပဲ အပြီးနေတော့မယ်လို့ ပြောတယ်။ နောက်နှစ်ခါကျရင် သူ့သမီးကို ပြန်လာခေါ်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ကိုလေးကို ပြောချင်လွန်းလို့ ချောင်းနေတာ။ မေမေကြီးက အလစ်မပေးလို့ ခုမှ သူ မသိအောင်လာရတာ။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ မေမေကြီးကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော်။ မေမေကြီးက ကိုလေးကို ဒီကိစ္စ လုံးဝ ပေးမသိရဘူးလို့ ပြောထားတယ်။ ကျွန်တော်က မနေနိုင်လွန်းလို့"

"မပြောပါဘူး ကိုသိန်းရာ။ စိတ်ချစမ်းပါ။ ငါ မနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လိုက်တာ"

"အချိန်မနည်းတော့ဘူး ကိုလေး။ ဆက်ချင်ရင် ဆက်ကြည့်လိုက်လေ။ နောက်ပြီး သူက ကျွန်တော့်ကို ကြိုမှာထားတယ်။ တကယ်လို့ ကိုလေး ပြန်ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း သူ့ကို လေဆိပ် လိုက်မပို့ပါနဲ့။ သူထပ်ပြီး အပြောမခံနိုင်တော့လို့ပါတဲ့။ ဖုန်းတော့ ဆက်ကြည့်လိုက်လေ။ သူလည်း သွားခါနီး ကိုလေးနဲ့ စကားပြောချင်မှာပါ"

ကိုသိန်း ထွက်သွားသည်နှင့် အလွတ်ရနေသော မရဲ့ ဆဲလ်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဖုန်းသံ ၂ချက်လောက်မြည်အပြီးမှာ မ ဖုန်း ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

"မ ကျွန်တော်ပါ"

"မင်း ပြန်ရောက်လာပြီလား ချာတိတ်။ မင်းနယ်သွားနေတယ်လို့ ကိုသိန်းကပြောတယ်"

"ကျွန်တော် ညနေကမှ ပြန်ရောက်တာပါ မ။ ခုပဲ ကိုသိန်းပြောပြလို့ အကြောင်းစုံသိရတာ။ မကို ဘယ်လို တောင်းပန်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ အားလုံးဟာ ကျွန်တော့် အပြစ်တွေချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော် မဆင်မခြင် လုပ်လိုက်မိလို့ မကို ထိခိုက်ခဲ့ရတာ။ မ နိုင်ငံခြားကို အပြီး ထွက်တော့မယ် ဆို။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်နာသွားပြီလားဟင်။ မေမေ့ကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မေမေက အဖြစ်သည်းလွန်းတယ်"

"မင်း မေမေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ကောင်လေးရယ်။ သာမန်မိခင်တစ်ယောက် ဆိုရင်တောင် ကိုယ့်သားကို အပျိုစင်လေးနဲ့သာ ထိုက်တန်တယ် ထင် ကြတာလေ။ ဒါဟာမိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်ခြင်း အတ္တပါပဲ။ မင်းလို နိုင်ငံကျော် မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အမေဟာ ပိုပြီး သားဂုဏ် မောက်ပေတော့မှာပေါ့။ သူ့သားကို မလို မုဆိုးမတစ်ယောက်နဲ့ သဘောမတူတာ သူ့ဘက်က မမှားပါဘူး။"

ဒါပေမဲ့ မဟာ သူတားတာကြောင့် နောက်ဆုတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်။ မလည်း တစ်ဇွတ်ထိုးသမားပဲ။ ကိုယ် မှန်တယ်ထင်ရင် ဇွတ်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။"

"မရယ်။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ အပြီးမနေပါနဲ့နော်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ။ မ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မချစ်နိုင်ရင်တောင် မကို မြင်တွေ့ခွင့် ရချင်နေသေးတယ်။"

"မလည်း မြန်မာပြည်ကို ချစ်ပါတယ်။ ဟိုမှာ အကြာကြီးနေဖို့ဆိုတာ တော်တော် ကြိုးစားရဦးမှာပါ။ ကိုယ့်ရေမြေမှာနေရတာကိုပဲ မ ပျော်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို လူတွေမေ့နိုင်လောက်တဲ့ အချိန်ကျရင်တော့ ပြန်လာကောင်း ပြန်လာမှာပါ။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို မ မြင်ချင်ပါသေးတယ်။"

"မေမေ တားတာကြောင့် နောက်ဆုတ်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် မ နောက်ဆုတ် ခဲ့တာလဲဟင်။"

"မင်းအတွက်ပေါ့ ချာတိတ်ရယ်။ မင်းကိုမြင်မြင်ချင်း မ ခင်ပွန်းနှင့် တူတဲ့ အတွက် သတိထားဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရင်းနှီးနေသလို ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းဖုန်းပြောဖို့ တောင်းဆိုတာကို မ မငြင်းခဲ့တာ။ မင်းနှင့် ဖုန်းပြောရင်းနဲ့လည်း ပို ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ မင်းကို သံယောဇဉ် ရှိလို့သာ မင်းရဲ့တက်လမ်းကို မအတွက်နဲ့ မပိတ်စေချင်ခဲ့တာ။ မင်းအရမ်း နာမည်ကြီးနေတုန်းမှာ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် အနည်းနဲ့အများ မင်းအလုပ်မှာ ထိခိုက်မှာပဲ။ နောက်ပြီး မလိုလူမျိုးကို ယူရင်ပိုဆိုးမှာပေါ့။ သူများတွေ ပိုပြောကြမှာပေါ့။ မနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူတွေကို မကြောင့် မထိခိုက်စေချင်ဘူး။"

"မ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လား။"

"အဲဒီမေးခွန်းကို မ မဖြေပါရစေနဲ့။ ဖြေဖို့လည်း မလိုအပ်ဘူး ထင်ပါ။"

တယ်။ တချို့ကိစ္စတွေဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သိတာထက် ဘာမှမသိတာက ပိုပြီးကောင်းမယ်လို့ မ ထင်တယ်လေ။ သိပြီး ဝေဒနာ တိုးမဲ့အတူတူ မသိ သလိုနေလိုက်တာက နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် ပိုပြီး ကောင်းပါတယ်လေ နော်"

"မရယ် . . . မကို ကျွန်တော် လေဆိပ်လိုက်ပို့လို့ ရမလားဟင်"

"မပို့ပါနဲ့တော့။ ရေးချင်ပြောချင်သူတွေ ထပ်ပြီး ကုန်ကြမ်းရအောင် မ ဖန်တီးပါနဲ့တော့နော်။ မတို့ ရင်ထဲမှာရှိတာ မတို့အချင်းချင်း မြင်နိုင် နားလည်နိုင်ရင် တော်ပြီပေါ့"

"စိတ်မဆိုးရင် ကျွန်တော် မကို မေးချင်တယ်။ မ နောက်ထပ် အိမ်ထောင် ပြုဦးမှာလားဟင်"

"အချစ်အတွက်နဲ့တော့ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်တော့မယ် မထင် ဘူး။ အားကိုးစရာ အတွက်နဲ့လည်း မ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆို တော့ မက သူများကို အားမကိုးတတ်ဘူး။ နောက်ပြီး မသမီးလေးကို ပထွေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မှာ မကြီးပြင်းစေချင်ဘူး။ အဖေဆိုတဲ့ နေရာ မ ရှိတော့ပေမဲ့ အဲဒီနေရာကို မပဲ ပြန်ဖြည့်ပေးမယ်။ ပထွေးဆိုတာနဲ့တော့ သူ ရဲ့လစ်ဟာနေတဲ့ အဖေ နေရာကို မဖြည့်တော့ပါဘူး။"

မင်းလည်း နောင်တစ်နေ့မှာ ဘဝအတွက် လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အဖော်မွန်တစ် ယောက်ကို တွေ့လာဦးမှာပါ။ အဲဒီအခါ မနဲ့ပတ်သက်ခဲ့မှုတွေကို ရယ်စရာ အဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောပြနိုင် သွားပါလိမ့်မယ်။ မင်းအောင်မြင်နေတယ် ဆိုရင် မ လည်း ကိုယ်ပေးဆပ်ခဲ့ရတဲ့ အရာတစ်ခုအတွက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ခြင်းမျိုးနဲ့ ဝမ်းသာနေမှာပါ။ မင်းကိုသတိရတဲ့အခါ မင်းပါတဲ့ ဇာတ်ကားလေးတွေ ငှားကြည့်ပါ့မယ်။ မင်းဟာ မအတွက် ထာဝရမိတ်ဆွေ မောင်လေးတစ် ယောက် အနေနဲ့ ရှိနေမှာပါ။"

မ သူ့အပါးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီး တစ်နှစ်ကျော်အကြာတွင် သူ အကယ်ဒမီ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုသတင်းကို မ ကြားရင် သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် ဝမ်းသာ မည် ထင်ပါသည်။ သူ့အခွေတွေ ထွက်တိုင်း လူကြိုရှာပြီး မထံ ပို့ပေးခဲ့ ပါသည်။ သူ့အခွေတွေကို လက်ခံရုံကလွဲပြီး မ ဆီက ဘာမှ ပြန်မဆက် သွယ်ခဲ့ပါ။ သူပေးလိုက်သော အခွေတွေကိုကြည့်ရင်း မ သူ့ကို လွမ်းနေမ လားဟု သူ မှန်းဆနေမိသည်။

ထို့အတူပင် သူသည်လည်း မင်းသမီးများ၊ ရင်းနှီးသော မိန်းကလေး မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောဆိုတိုင်း သူ့ကို စိမ်းစိမ်း ပြတ်ပြတ် တည်တည် တင်းတင်း ဆက်ဆံတတ်သော ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လွန်းသည့် မကို မြင် ယောင်ရင်း လွမ်းနေဆဲပင်။

မေဇူး

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်း